ISSN 0132-4462.
№ 3 1998
БЕРЕЗЕНЬ

перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Господи! Вони шикуються і вирушають у похід проти нас.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Пропоную програму економічного розквіту!!!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Так за кого будемо голосувати, панове?!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Хочу привітати бабусю з Восьмим березня!

СПІВАНКИ

— Я люблю тебе, Надійко,—
Шепочу я жінці,—
Народи мені хоч двійко
Нових українців!

●

Вже зрівняли у зарплаті
Катерину й Улю:
Отримує фігу Катя,
А Уляна — дулю.

●

Смерть прийшла до депутата.
Він кричить: «Прийшли дарма:
Треба проголосувати,
А консенсусу — нема».

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

ПЕРЕДЧАСНА РАДІСТЬ

Як відомо, наприкінці минулого року парламентарії розщедрилися і додали пенсіонерам до їхніх пенсій по десятці. Тоді ж і було вирішено, що рішення це вступить у дію з першого березня. Як пояснили нашому кореспондентові в Пенсійному фонді, грошей для виконання цього рішення поки що немає. Тому тут не виключають, що підвищення пенсій з першого березня таки відбудеться, тільки невідомо якого року.

ГИРІ, ВАГИ І ФАНТАЗІЯ

Хто сказав, що ми не можемо змагатися з іншими країнами світу в сервісі? Можемо, ще й як! З деяких показників ми вже сьогодні можемо посісти призове місце. Наприклад, з обдурювання і обважування покупців. Як показала остання перевірка Держстандарту, немає жодного населеного пункту, де б суцільно не ігнорувалися правила торгівлі. З трьох тисяч торговельних точок лише в кількох десятках не виявлено грубих порушень. А от в таких областях як Кримська, Одеська, Донецька — порушення є в усіх перевірених точках. Дурять тут скрізь покупців — підкручують ваги, сточують гирі і т.д. У цьому плані фантазія наших торговців безмежна!

НЕПОВТОРНИЙ СМАК

Як передає наш рівненський кореспондент, справжній фестиваль алкогольних напоїв запропонували споживачам місцеві винороби. Скажімо, кожна пляшка коньяку має свій, неповторний смак. В одній — аромат сухофруктів, в другій — присмак ванілі, в третій — букет парфумів. Найдивовижніше те, що на всіх цих пляшках етикетка одна й та сама — «Коньяк «Таврія».

Перевірка фахівців управління у справах захисту прав споживачів показала, що в рівненських магазинах продається у великій кількості не тільки підроблений коньяк, але й фальшива горілка. 75 декалітрів горілки вилучено з продажу і визнано непридатною для вживання.

ЧИМ НЕ СТАБІЛІЗАЦІЯ?

Представники влади все частіше з високих трибун вживають слово «стабілізація». Мовляв, останнім часом намічається така тенденція в нашому економічному житті. Наше телеграфне агентство уповноважене заявити, що цілком підтверджує висновки керівників держави. Стабілізація останнім часом таки справді спостерігається в усьому. Ми стабільно не отримуємо зарплати. У нас стабільно збиткове кожне друге підприємство, стабільно скорочуються обсяги харчової промисловості, стабільно падає життєвий рівень. Чим не стабілізація?

Мал. Є. МЕРА

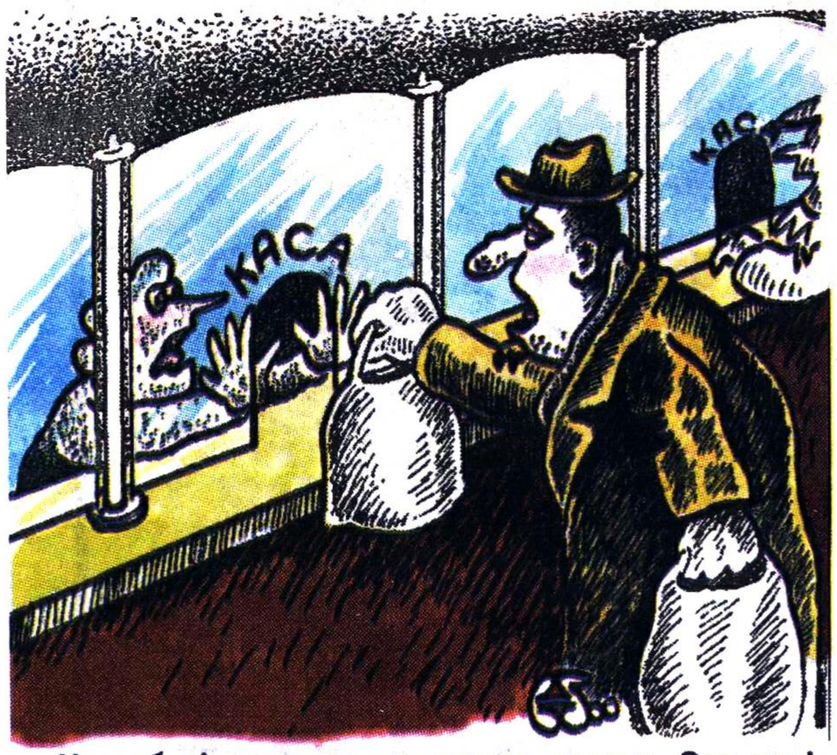

— На роботі нам платню цукром видали. Оце вирішив ним і за квартиру заплатити...

ІРОНІЗМИ

❄ *Чоловік любить жінку за красу, жінка любить чоловіка за можливості...*

❄ *Серед холостяків більше романтиків... Серед одружених — філософів.*

Олександр СУХОМЛИН.

м. Херсон.

●

❄ *Жінку іноді можна зрозуміти, важче виконати її бажання.*

❄ *У нас питати є кого, відповідати нікому.*

❄ *На горизонті — 2000 рік, а живемо, як у кам'яному віці.*

❄ *Горе не від розуму, а від того, що його у декого немає.*

Юрій САВЧУК.

Мал. О. КОХАНА

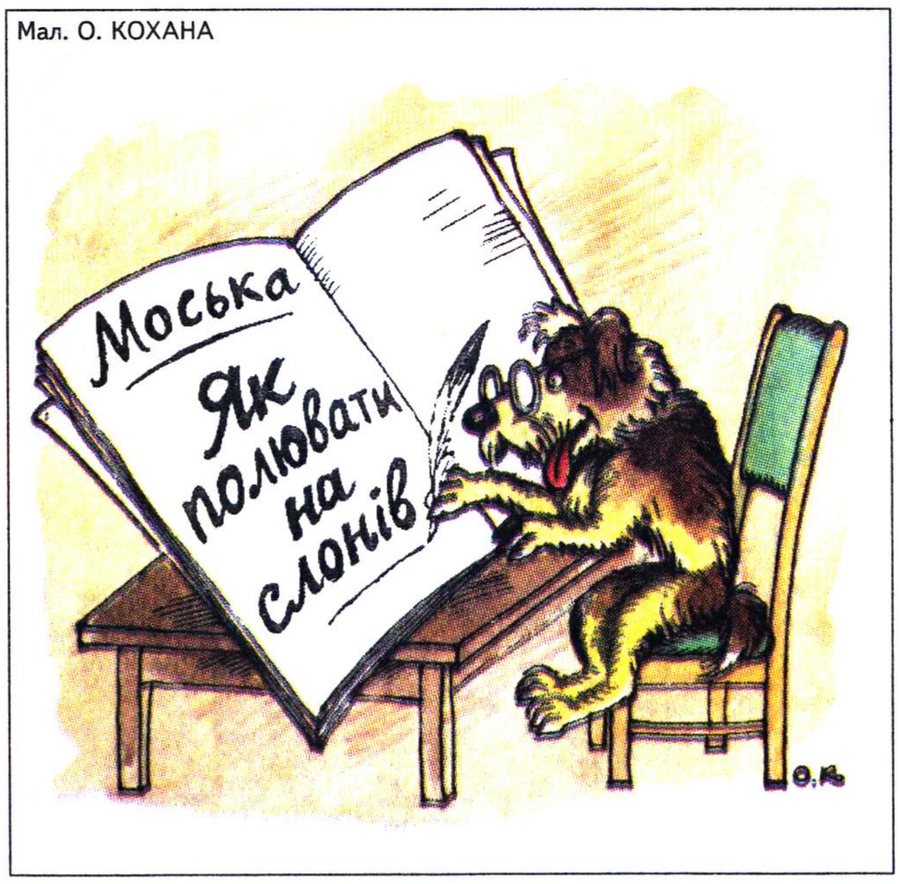

Щось воно не те...

ГУМОРЕСКА

Лежу часом на кушетці і читаю. Про Президента люблю читати. Там і сям побував, з офіційними делегаціями зустрічався. Доброго здоров'я йому! Але от що цікавить: де б не побував, усюди гучні прийоми (що само собою зрозуміло) і ці ж самі — офіційні обіди. Подеколи аж по три на добу.

А я ж у демократичній державі такий самий громадянин, як і Президент. Чому б і мені при зустрічах офіційний обід не влаштувати? Ну, хоча б не обід, а маленький сніданочок.

Аж тут, бачу, чалапає через город мимо мого обійстя Василь Славута, з сокирою. Свіжий, як нова гривня. Я йому так:

— Ну, Василю, раз завітав, так тому й бути, обідаємо! У культурних колах так заведено.

Славуту довго запрошувати не треба. Сіли на веранді до столу. Випили, закусили. Пішов Славута через годину, сокиру свою в мене забув.

За ним, бачу, поза городами, цей же іде, як його, котрий у конторі?.. Клим чи Максим.

— Привіт, Климе! — вітаюся здаля. — Раз ідеш, то заходь, офіційно пообідаємо. Чого вже там...

— Я не Клим,— невдовзі відповідає конторський, слухняно знімаючи у веранді черевики. — Я Ничипір. Але сяду.

Сіли. Посиділи, про політику погомоніли, як президенти. Попрощався розчулено Ничипір, черевики свої у мене залишив. У кімнатних тапочках пішов. А тоді і цей же наспів... про якого вже не пам'ятаю. Кашкет його і досі у кутку на цвяшку висить. Дав я йому такий прийом, куди твоє діло...

А вранці лежу на кушетці, газету беру. Знову Президент, читаю, дав два прийоми, з обідами дав. Вмить мене з кушетки звело, мов пружину: щось воно не так. Після учорашніх прийомів мене навіть від кефіру відвертає, а тут таке... Напевне, знову наші газети прибріхують!

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

Мал. О. КОХАНА

— Люди добрі! Памажіть, хто чим можеть!

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

Мал. О. КОХАНА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Молоко

За радянської влади молоко було дуже паскудне. Візьмеш літрову пляшку, поки доніс — скисло. Наступного разу береш, принюхуючись, газуєш додому. Все одно не встиг — скисло.

Зайшла ринкова економіка — молоко в магазинах щезло, бо неконкурентноздатне.

З ким корови конкурують — з козами, кобилами, верблюдами,— годі дізнатися. Комерційна таємниця. Знають тільки цапи і бугаї.

Але ось напруга в конкуренції послабла: молоко в магазинах лежить у пластикових пакетах. Це добре. Бо пляшками дзвониш, як учений вислюк.

Але здобутки не тільки в цьому. Пакет ви можете покласти у нагрудну кишеню — для бюсту, за халяву — для тепла, в шапку, якщо на вуха лізе,— ніц йому не буде.

І не тільки цьому. Якось я спав на пакеті в поїзді, бився ним з грабіжниками, а коли вилив молоко, воно було свіже, як перший поцілунок.

Жодних радянських традицій, жодного натяку на скисання. Не інакше, на село прийшла західна технологія. Польські ж сосиски не псуються навіть у сміттєпроводах!

Людина — добра штучка. Молоко не кисне, а хочеться кислого, як за радянських часів — свіжого.

День стоїть баняк. Хоча б якась ацедофільна паличка спливла.

Другий день. Нічого.

Дав подихати у банку п'яному сусідові — мабуть, не те нині п'ють.

На третій трохи випарувалось, але не кисне.

Подзвонив у санбаклабораторію. Кажуть: продовжуйте спостерігати.

Спостерігаю сьомий день. Молока мало що залишилося. Зате над будинком появилися молочно-білі кучові хмарки.

На другий тиждень молоко повністю висохло, але так і не скисло.

Навіть остання крапля.

Тепер чекаю повідомлень синоптиків із сусідньої області: білі кучові хмари погнало у той бік. Може, там випадуть осади у вигляді кефіру чи простокваші?

Але там — сухий антициклон.

А тут — кінці у воду, як в Атлантиді.

Хоча корови ті ж, що й раніше — чорно-білі.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. В. АДАМОВИЧА

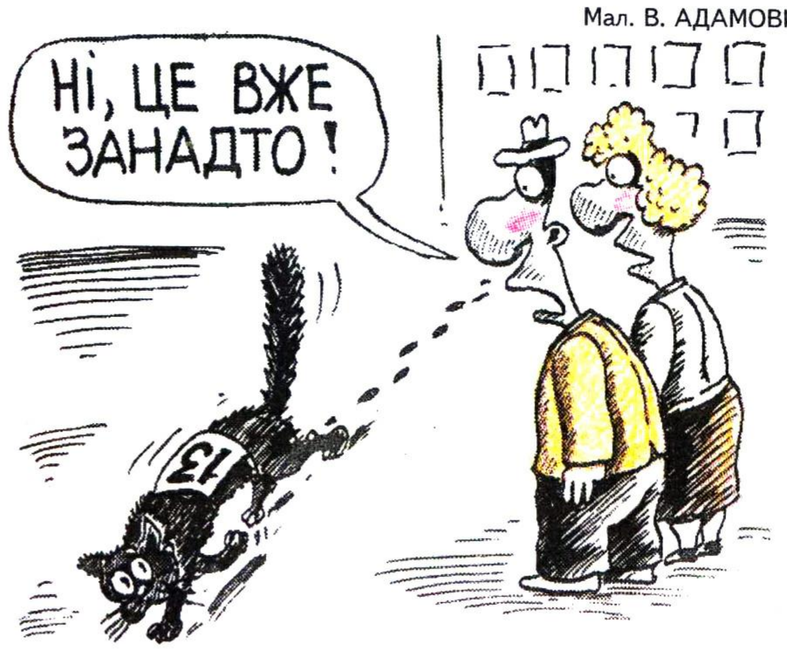

Є запитаннячко!

СЛАВСЯ, ДЕРЖАВО, У ВИБОРЧИХ УРНАХ!..

Нарешті дожили. До нових парламентських. Уже третіх за числом у нашій Незалежній. І все знову, як писав поет, повториться спочатку...

А наче тільки ж учора з усім цим розпрощалися. І передвиборними баталіями, і викривальними фактами, і підбиттям підсумків голосування, і радістю переможців, і сльозами переможених. От, правда, партій та громадських об'єднань за цей чотирирічний період суттєво побільшало. Аж за тридцять уже цифра заскочила. Отих достойників, хто змагатиметься за місця у новій Верховній.

Що ж, справа із кількістю як самих партій, так і їх цілих передвиборних блоків — діло таке... Скільки хочу, стільки і засновую. Викохались, можна сказати, на труднощах перехідного періоду. Від одного світлого майбутнього до іншого...

Однак зафіксували цей «труднoперехідний» період усі політичні об'єднання чомусь напрочуд дружньо. Все у нас, мовляв, розвалено, і все у нас погано. І в економіці, і в політиці, і в соціальній сфері. Сутінки, коротше. Суцільні. І ніякого просвітку. Хоч в око стрель.

Але так міркують хіба що безпросвітні песимісти. Оскільки світлий промінь таки пробивається. Варто лише погортати ті ж таки передвиборні партійні програми. Як наших лівих, як наших правих, так і тих, хто називає себе ваговитим словом — центрист. І на душі вже не так темно...

Вихід, виявляється, є. І знаходиться він знову ж таки у тих передвиборних партійних програмах. А точніше — у тих пунктах-закликах, які вказують на єдино вірний вихід із кризи. І які, як на диво, в усіх партіях практично однаковісінькі, де йдеться про підтримку вітчизняного товаровиробника, відродження національної культури, зменшення податкового пресу, розквіт українського села, надійний соціальний захист пенсіонерів та маломаєтних...

Словом, усі за розквіт неньки України. З однією умовою — тільки оберіть нас до Парламенту. І рай земний вам забезпечимо.

Гарна скажемо, постановка питання. За яку не гріх і проголосувати. Бо хто ж собі та своїй державі поганого бажає? У нас собі ворогів нема. Коли справа до національного порятунку доходить. Уже й проголосувати хочеться. Чи за демократів, чи за християн, чи за лібералів, чи за консерваторів, чи за соціалістів, чи за панів комуністів. А чом би й ні? Аби тільки державу з колін підняти, живи, Україно, та колосись золотими пшеницями!

От і рука вже наче до урни потяглась. А втім, хвилиночку. А хто ще сьогодні у парламенті нашому депутатствує? Ага, ну, звичайно, ось і браття демократи у перших кріслах сидять, і брати ліберали за ними, і брати християни, і брати соціалісти, і братки комуністи...

Тоді поясніть мені, пересічному громадянинові, чому ж ми так досі погано живемо? Хто ж ті закони такі наприймав? Які не підтримують нашого товаровиробника, які не зменшують того ж таки податкового пресу, не розквітчують ту ж таки національну культуру, не забезпечують соціального захисту знедоленим...

Невже ті, хто сьогодні знову хоче до Парламенту? Чи на другий, чи вже на третій строк безупинної законотворчості.

А може, тут усе значно простіше. Подумаєш — передвиборна програма! Хто у неї серйозно вірить? Політична казка! А майбутнім депутатам — бубликів в'язка. Від народу...

Ю. ІЩЕНКО.

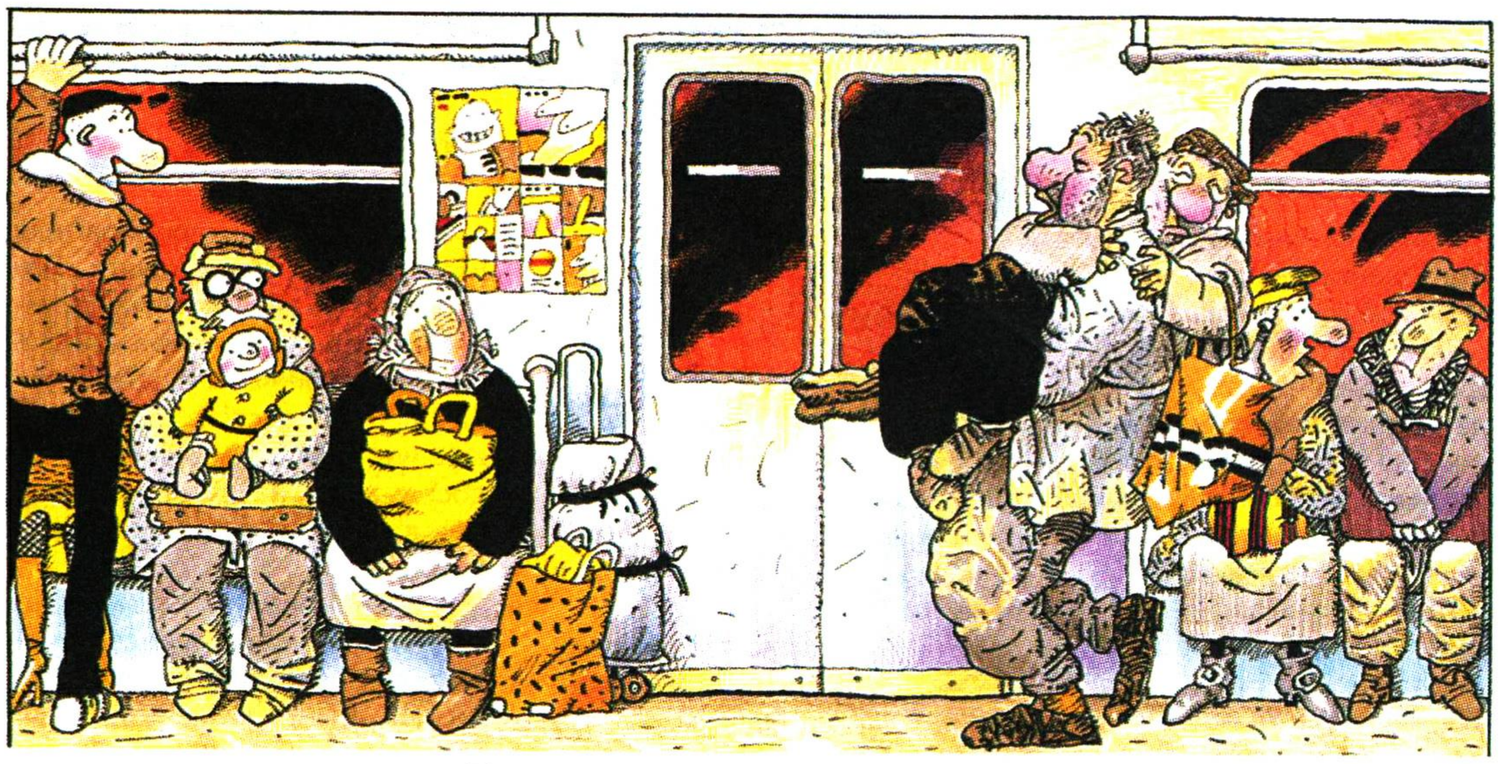

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема Г. Майоренка)

— Пожертвуйте дитині на операцію!..

Сатиричні мініатюри

ЩО ЦЕ?

Зустрів знайомий якось Гната:
— Давно одержував зарплату? —
Той лоба скрушно потирає:
— Зарплата?.. Що це? — Гнат питає.

Петро ЛЯШЕНКО.

с. Кам'янка
на Харківщині.

ЗАПРАЦЮВАВСЯ

— Чом в гості не заходиш,
Мов геть зі світу зник?!
— Все ніколи: працюю —
Аж терпне вже язик.

Олександр КЛИМІША.

м. Лубни.

НОВИЙ ЗЯТЬ

— Не сердьтеся, мамо, не гнівайтесь, тату,
Що лисого зятя веду вам у хату.
— Нічого, що лисий,— тут батько пророк,—
Той, перший, від мене був старший на рік!..

СМІЛИВИЙ ГОРОБЕЦЬ

Критикували Беркута на зборах:
«Про нас не дбав!» — кричали птахи хором.
Пекуче й Горобець пустив слівце,
Бо знав: попався Беркут у сільце.

Микола НЕТЕСА.

м. Гребінка
Полтавської області.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

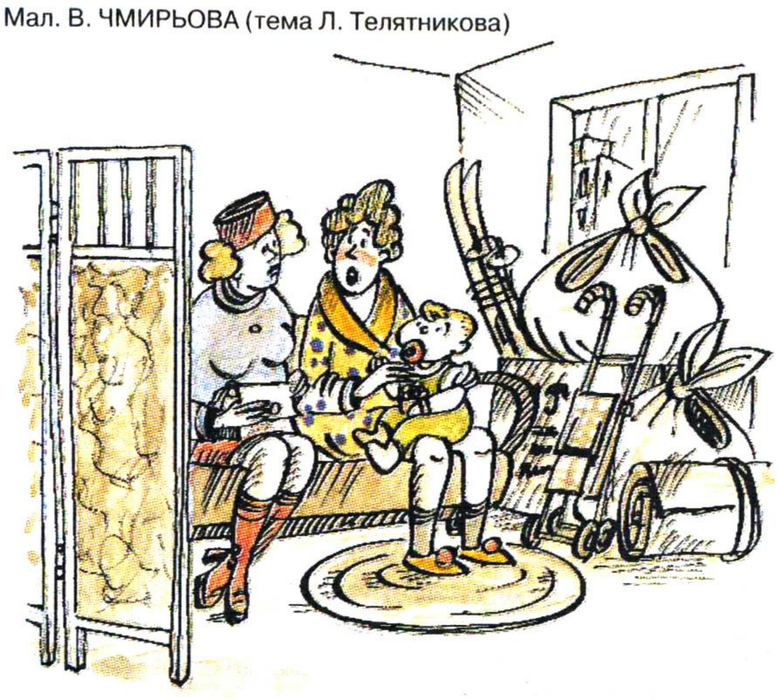

— Податковий інспектор колись наймав у нас квартиру, а тепер ми у нього наймаємо куток.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Роки ідуть, а я ще так мало украв...

Дорогий Перче!

За даними Державного комітету статистики, випуск продовольчих товарів в Україні продовжує скорочуватися. Ми вже менше їмо. З нашого столу деякі продукти харчування зовсім зникають, а деякі — частково. Вже вдвічі менше вживаємо м'яса, у два з половиною раза — ковбаси, у чотири рази — масла. Зате статистики нас і порадували. Виявляється, наші люди почали більше пити. Продаж горілки минулого року виріс на тридцять відсотків. А якщо додати сюди горілку, яка не потрапила у статистичні звіти? Уявляєте, як народ веселиться!

Я хоч і не дуже питущий, а теж, мабуть, почну купувати горілку. Щоб іще дужче поліпшити статистику.

М. ВІТРЯНИЙ.

Луганська область.

ВЕДМЕЖІ ПОСЛУГИ

ЦІЛИТЕЛІ

Двох привітних молодих людей добре знали в цьому солідному харківському закладі. І хоч вхід до нього був лише за перепустками, молодих людей охорона пропускала без документів. Надто щирими були в них посмішки, надто відкритими і чесними обличчя. Вони ходили по кімнатах, випромінюючи готовність слугувати всім, у кого проблеми із здоров'ям.

Хлопці викладали на столи яскраві проспекти, в яких індійсько-італійська фірма «Бахард» пропонувала «харчові домішки», що лікують усі хвороби на світі. Приклади, які наводилися в проспектах, могли переконати кого завгодно — стопроцентна гарантія одужання при стопроцентно невиліковних хворобах! Варто тільки чітко виконувати рекомендації по вживанню, не зловживати дозами і не забувати про вплив місячних фаз на ефективність лікування — і успіх гарантовано.

Була у молодих людей і книга відгуків. Ті, що скористалися послугами фірми, у захваті називали фірму цілительницею, а домішки чудодійними. І не дивно, що ці харчові домішки, незважаючи на дуже солідну ціну, користувалися попитом. Брали для себе, родичів, знайомих.

Деякі одразу відчували полегшення, деякі вірили, що воно прийде пізніше. Може б, справді, з часом і до них полегшення прийшло, тільки хтось із споживачів цих домішок якось помітив дивну подібність екзотичних трав, зібраних, як було зазначено в проспекті, в горах Тібету, до наших рідних рослин.

І експертиза дуже легко встановила, що ці чудодійні харчові домішки — суміш трав, які вільно продають в наших аптеках. Молоді люди, ніде не працюючі Анатолій Зорько та Ігор Пелюхов, готували домішки самі, використовуючи для цього популярні лікарські рослини. Будемо сподіватися, що великої шкоди організмам довірливих покупців вони не завдали. Але добряче потрусили їхні гаманці.

М. КАВУН.

м. Харків.

ХОЧ ЯКАСЬ, А ПІДТРИМКА

Вітчизняного виробника в нашій країні підтримують по-різному. Урядовці, наприклад, гаряче підтримують їх лише словами. А ось деякі дуже свідомі громадяни знайшли для цього більш дієвий спосіб.

Купуєте ви, скажімо, диван-ліжко італійської фірми «Джулі». А воно за тиждень починає розпадатися на складові частини. Кого ви будете лаяти? Звичайно ж, імпортних виробників. Нещаслива власниця такого дивана А. Бикова звернулася до товариства захисту споживачів. А там їй, перевіривши, роз'яснили, що диван той ніякий не італійський, а виготовлений кустарним способом під Києвом.

А все одно, розголос уже пішов. Люди співчувають невдасі й кажуть, що краще вже купуватимуть рідну халтуру, ніж зарубіжну. По-перше, дешевше, а по-друге, хоч таким робом підтримуватимуть вітчизняного виробника.

М. СТАХІВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

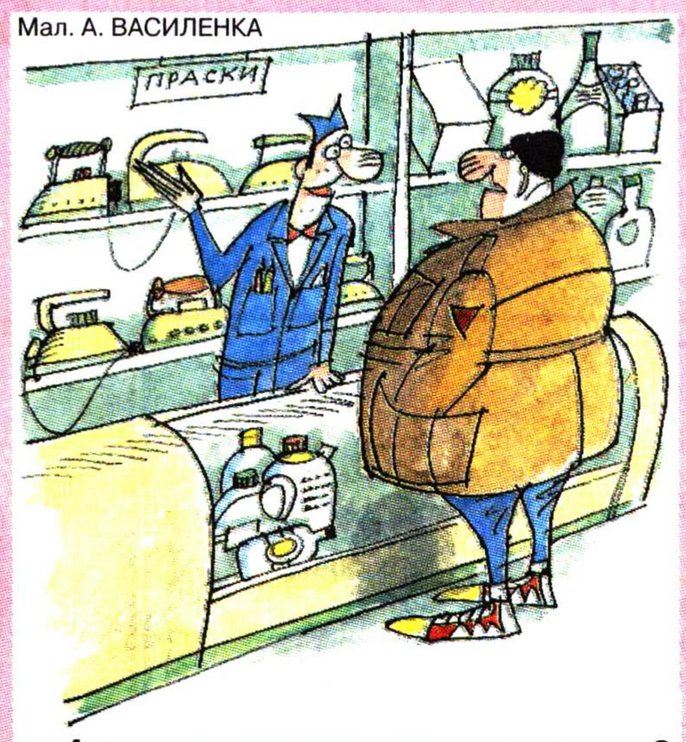

— А у вас електропраски для рекету є?

ЗОЛОТА ПОСМІШКА

Аркадій Іванович знав з телереклами, що найстрашніша у світі хвороба — це карієс. І коли в нього розболілися зуби, тут же, не гаючись, побіг до стоматологів, у фірму «Вірон». Лікар довго розглядав його рот, хитаючи головою, і нарешті виголосив вирок:

— Рвати! Рвати і вставляти!

Минуло більше двох місяців, перш ніж Аркадій Іванович міг посміхнутися. Але ж яка тепер була в нього посмішка! Золота! В повному смислі цього слова. На його щелепи пішло стільки золота, що він і виходити на вулицю боявся без охорони. Все просив дружину його супроводжувати.

Та недовго тривала радість Аркадія Івановича. Знову розболілись зуби і знову пішов він у стоматологічну фірму. Там подивилися і сказали:

— Рвати! Рвати і вставляти!

І вирвали бідоласі ще два зуби, звільнивши їх від золотих коронок. Та коли справа дійшла знову до протезування, йому сказали, що золото на його щелепах не справжнє, а так — жовтенький метал. Отже, він повинен заплатити за нове...

Отут Аркадій Іванович і обурився.

— Це ж ви мені той жовтенький метал і поставили, а взяли як за справжнє золото!

— Не ми,— пояснили клієнтові,— а стоматолог З. Р. Шаповалов, який три з половиною місяці тому розрахувався і поїхав закордон...

Своє обурення Аркадій Іванович тепер висловлює в листах, які надсилає в різні інстанції, з надією, що йому допоможуть. Ось і нам, до редакції, також написав.

В. КРАМАРЕНКО.

м. Київ.

ІНТИМНІ ПОСЛУГИ

«Шановна редакціє! Прошу допомогти мені знайти справедливість і покарати зло. Бо вже шість листів написав у різні інстанції, в тому числі й правоохоронні, а ходу моїм скаргам не дають.

Півроку тому на стовпі я побачив об'яву: «Інтимні послуги. Недорого». Відірвав номер телефону, за яким пропонувалося подзвонити. Приємний жіночий голос продиктував мені адресу. Я і пішов за нею. Тричі, як мені сказали, подзвонив у дверний дзвінок. Двері відчинилися. Тільки замість жінки мене зустріли двоє здоровань і почали бити. Пояснюю, що я за об'явою прийшов, а вони ще дужче звіріють. Забрали в мене гаманець з грішми. Сімдесят вісім гривень з дріб'язком. Годинник зняли і виштовхнули на вулицю. Наступного ж дня я заявив до міліції. Приходжу по відповідь, а мені кажуть, що були за тією адресою — там живе літня законослухняна жінка і ніякими інтимними послугами не займається. Коротше, не захотіли як слід розібратися. Може, ви надішлете свого кореспондента, щоб розібрався з тими «інтимними послугами»?

А. В. КРАСНЮК.

м. Херсон.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. Гуцопа

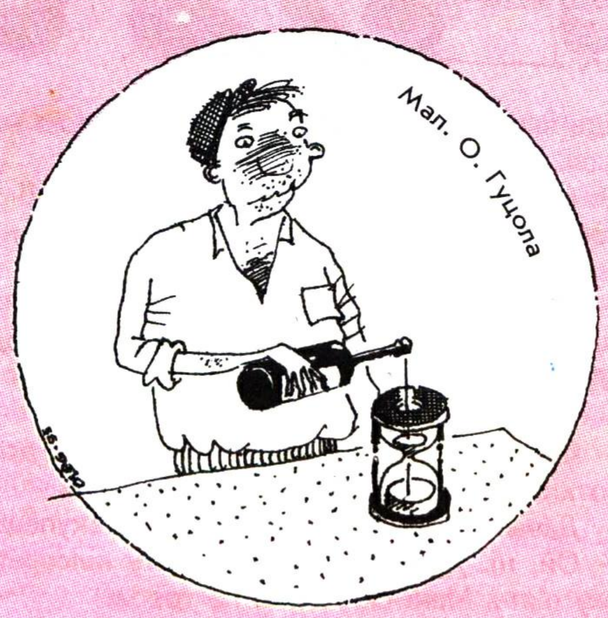

Мал. В. АДАМОВИЧА

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Один арбітражний суд присудив зняти з рахунку київської газети 3 млн. гривень на користь футбольного клубу. Бо, бачте, та газета подала неправдиву інформацію про продаж нашого спортсмена за кордон. Друже Перче, а на кого мені подати в арбітражний суд? Бо газети пишуть, уряд обіцяє, що ось-ось буде покінчено із заборгованістю по зарплаті вчителям, викладачам, медикам. А насправді? Чому ж гідність спортсменів чогось варта, а наша — нічого?

О. ПЕТРЕНКО, педагог.

м. Житомир.

ПРОБУДЖЕННЯ

«Головне, щоб працювала економіка! — тверезо розмірковував Кузьменко. — Тоді будуть відрахування до бюджету і з'явиться можливість виплачувати заробітну плату і допомогу малозабезпеченим і життя стане — як у казці!

Потім треба пересадити всіх корумпованих чиновників, а ще краще — посадити їх у чан з багном і возити по місту!

Що ще? О так, екологія! Негайно оголосити державу зоною екологічної небезпеки, хай іноземці думають, як нас рятувати, а водночас і себе!

Є, звичайно, й інші невідкладні питання, але ці — головні, так би мовити, три кити його, Кузьменка, передвиборчої програми.

Ех, вибрали б мене депутатом, я б швидко навів порядок! Серйозно! А щодо всіляких там привілеїв, то мені багато не треба — їздив би безплатно в автобусах і тролейбусах і все!» — скромно подумав Кузьменко, відвертаючись від кондуктора, що проходив по салону.

Після чергового підвищення цін за проїзд у міському транспорті у Кузьменка несподівано прокинулась політична активність і він все частіше почав замислюватися: а чи не висунути йому свою кандидатуру на наступних виборах до міської Ради? Адже добиратися до центру з двома пересадками при його скромних доходах стало занадто накладно.

Олександр ЛЮК.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема В. Литовченка)

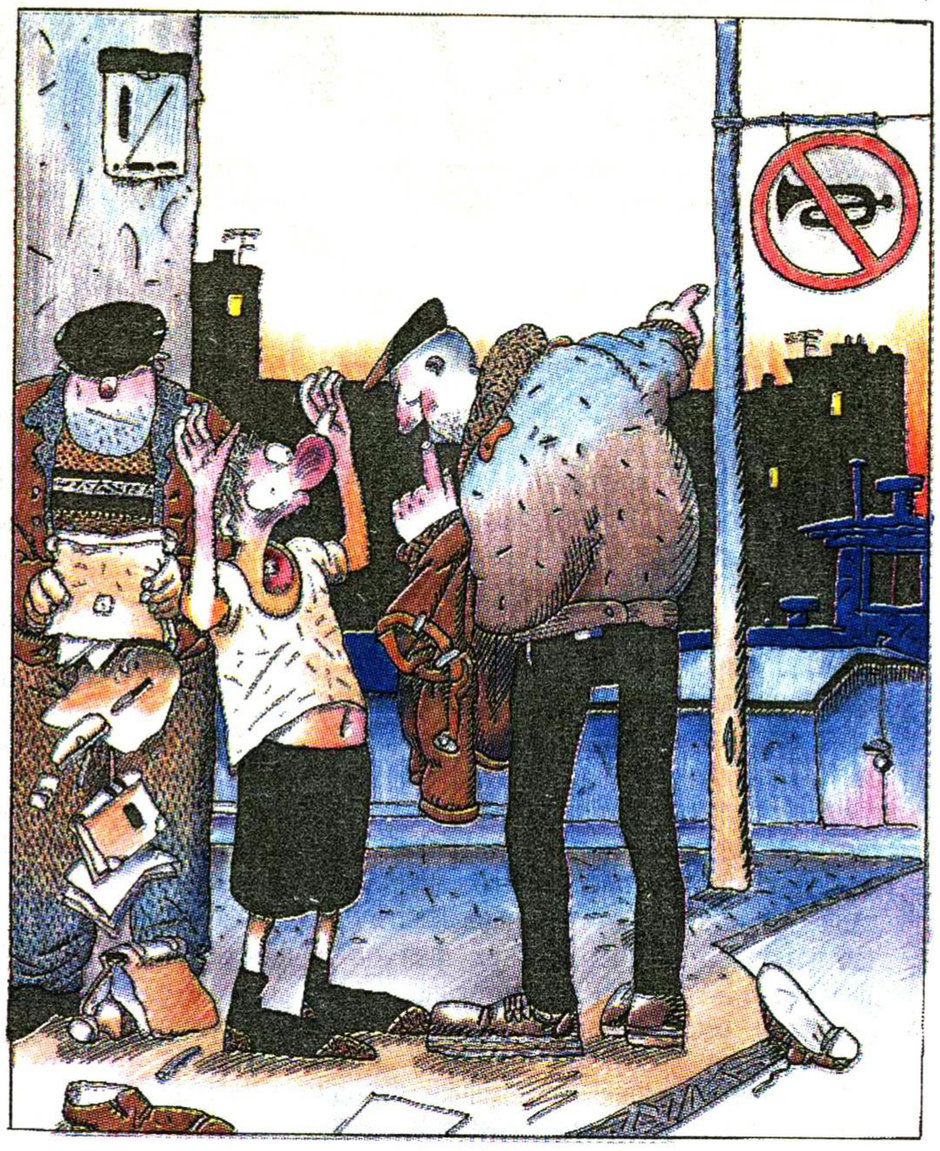

— Чого репетуєш? Знака не бачиш?!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Не чіпай його! Це дуже «дрібна рибка». З нього ніякого навару...

Володимир ШАМША

МОВНІ ТОНКОЩІ

— Дере сім шкур отой шахрай Семен.
— То не шахрай — сучасний бізнесмен!
— Та шкуру же здира за свій товар!
— При чім тут шкура?! То його навар!

ДЕ-ЮРЕ І ДЕ-ФАКТО

Юрист Самсон де-юре не крадій:
Бере за труд він гонорарчик свій;
Де-факто ж — злодій, бо юрист Самсон
Вчить красти, обминаючи закон.

ПРИ ВСІХ КОРОЛЯХ

Що ж, королі приходять і відходять
(Бува, й на ешафот, а чи у в'язні),
Але лишаються при будь-якій погоді
І правлять балом королівські блазні.

м. Одеса.

У черзі

Побачити чоловіка в черзі овочевого магазину — все одно, що порядну жінку з гальбою пива біля ліжка. Але такі дива трапляються.

Статечний мужчина, лисуватий, але під вусом, у червоній маринарці (певно, за сином доношує) сумно нудився у суто жіночому оточенні. Черга як черга, з традиційним «ви тут не стояли» та «а ще в окулярах». Частина жваво обговорювала результати чергової сесії, а хто мудріший — ділився найперевішим досвідом варіння, соління, маринування.

— Що для вас? — провуркотіла продавець до єдиного мужчини-покупця.

—П'ять кілограмів петрушки,—невпевнено відізвався той, подаючи торби.

— П'ять кілограмів петрушки? — продавець єхидно підморгнула помічниці.

— Нігди би не подумала,— співчутливо промовила та. — Такий файний з виду, носатий.

— То все Чорнобиль,— коротко і безапеляційно винесла вердикт блондинка з песиком на руках. — То ще японці попереджали, що тою бідою все скінчиться.

До мужчини, що називається «дійшло». Вмить він зробився одного кольору з маринаркою і, наче виправдовуючись, промимрив:

— Та то дружина веліла купити.

— Певно що дружина,— підтримала продавець. — Дружині видніше.

— Та то на зиму, заготовки.

— Певно, на зиму. А зими у нас тепер довгі, дні короткі, світло вимикають. Мудро.

— Давайте півкіло,— стушувався покупець.

— Ой, ні. Дружина сказала п'ять кілограмів, я і зважу п'ять. Мені скандалів не треба.

— А я читала, що, крім петрушки, ще й селера у тому трафунку дуже помічна,— відізвалася з черги огрядна молодиця.

— Не знаю щодо селери, а треба їсти родзинки, урюк, фініки,—втрутилась фарбована блондинка.

— Фіги-фініки! Часник і цибуля! Мерця з гробу піднімуть, а не те що... — обізвалася дама з песиком. — А взагалі-то берегти мужчин треба, побільше уваги і ласки, менше стресів, менше навантажень.

— Берегти? — аж підскочила сердита тітка. — Мій знає пиво, колєги і футбол по телевізору. І жодного з него толку.

— А я би радила настій женьшеню,— пролунав з черги рецепт. — Он китайців стільки розвелось. Бо женьшень їдять.

— Не говоріть чого не знаєте,— заперечила огря-

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

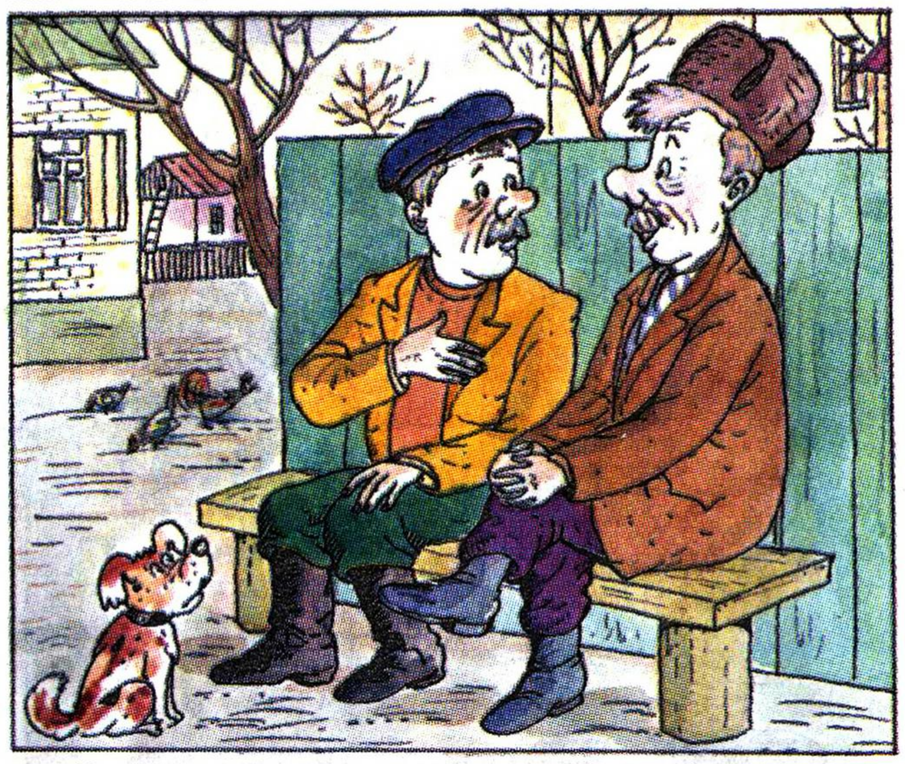

— Кажуть, що в нас настала стабілізація!
— Правда, Петре! Я стабільно не одержую пенсії.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Маєте таку шикарну машину, а в правах така «дрібна закладка»...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

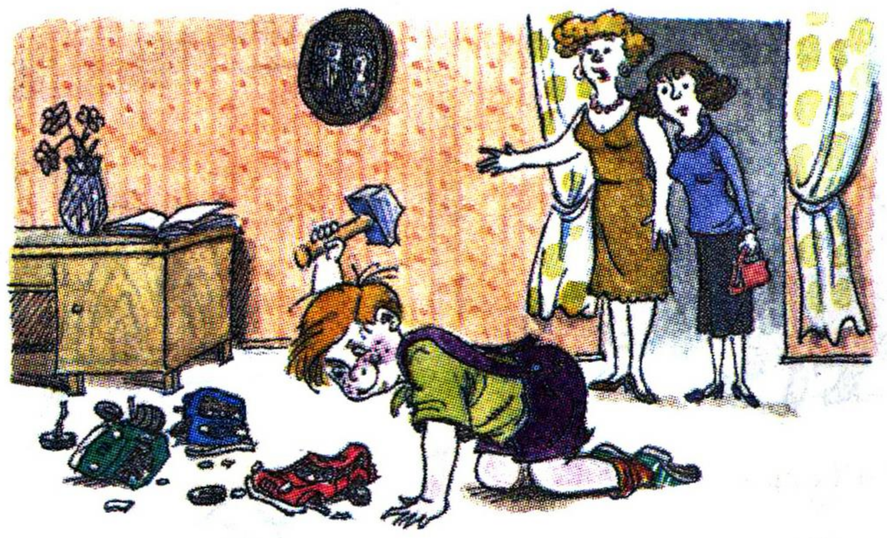

— А що ж буде, коли він виросте?

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Оце порівнюю виступ нашого Прем'єр-міністра, в якому він рапортує про скорочення боргів по зарплаті, і підрахунки нашого Нацбанку, де повідомляється, що борги по зарплаті не тільки не скоротилися, а навпаки — зросли до 5 мільярдів гривень. І не знаю: кому вірити?

Мені, наприклад, та моїм колегам зарплата не виплачується шостий місяць. А кого ж Прем'єр має на увазі, коли рапортує про виплату зарплати. Може, своїх підлеглих з Кабміну?

В. ОСТАПЕНКО.

м. Харків.

Міні-усмішки

НІКОМУ

— Михайле, ото все говорять про силові структури, а я ніяк не допетраю, що то за такі. Поясни.

— Ну, ті, що силу мають.

— Та, начебто, ніхто в нас силою не обділений. Вистачає силачів. Візьми оно нашого бригадира — бугая може здолати...

— Ти мене не так зрозумів. Силові структури — це владні структури. Скажімо, міліція, прокуратура...

— А-а... А я думав... Гм, виявляється, навіть силові структури є. А скажи, чому ж з неладом не борються?

— Оце вже ти їх спитай.

— А кого спитаєш, коли ніхто ні за що не відповідає?..

ДАРМА

На базарі — не проштовхатись. Микола Покотило теж приплентав сюди, аби, як він любить висловлюватися, на людей подивитися і себе показати. У цій тісняві почув, як хтось почав нишпорити у його кишені. Обернувся, але злодій нахабно продовжував свою чорну справу. Тоді Микола зареготав:

— Дарма стараєтесь, добродію чи пане! У моїх кишенях вітер свище — уже три місяці я не одержую зарплати...

— То чого ходиш на базар?! — обурився злодій...

НІЧОГО ДИВНОГО

— Ти чув, наш лікар Петро Кіндратович уже вшосте одружується.

— Нічого дивного. Він же сексопатолог.

— Що, що?

— А те, що теорію підкріплює практикою.

ВИНАХІДЛИВІ

— Можна позаздрити винахідливості наших мужиків,— говорить Наталка Оксані.

— З якого б це дива?

— Ну як же... Півроку зарплати не дають, а вони все одно п'ють. За що? Це ж треба вміти...

ЯКБИ...

Стоматолог до пацієнта:

— Розкрийте рота.

Той розкрив.

— Ширше!

— Н-не можу...

— Чому?

— Якби я міг ширше розкривати, то був би не слюсарем, а начальником.

ЩО ДИВИТИСЯ?

— Ти дивишся серіал «Пристрасті»?

— А що там дивитися? Оно Манька Козлючка уже восьмий раз виходить заміж — ото пристрасті!

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

ІРОНІЗМИ

* *Карають не за помилки, а за наслідки.*

* *Стирається межа між подарунком і хабарем.*

* *Іспитовий термін на порядність триває все життя.*

* *Жінка не старіє: поліпшується якість косметики.*

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

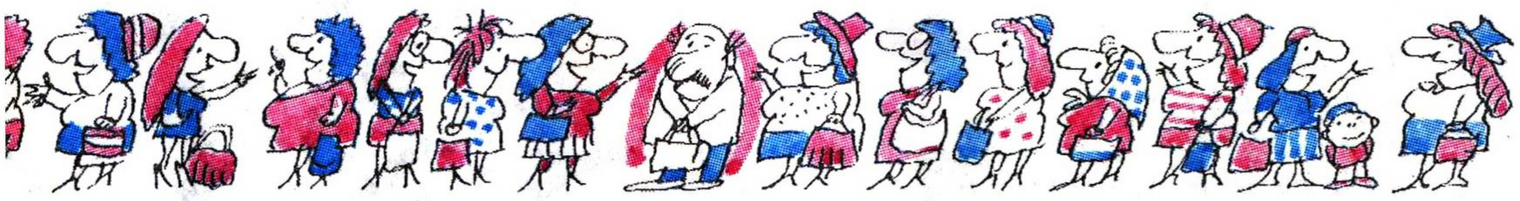

дна молодиця. — Ви б йому ще акулячі хрящі або сушених тарганів порекомендували! Або гербалайф... Вся надія тільки на народну медицину, на наші українські трави. Барвінок, наприклад, якщо його настояти на горілці...

— А я вважаю, що головне у шлюбі — дружба і душевне життя,— втрутилась і собі перезріла панночка з видом «старої дівутки». — Головне, щоб була гармонія, єдність душ, щоб поринати у світ музики, поезії...

— Гармонія-філармонія! — перекривила її сердита тітка. — А дітей вам лелека у бузі принесе чи з пробірок повидлубуєте? Що природа вимагає, то їй треба дати. І жодних пігулок.

— А я гадаю, що то його зочили. Бо хто таке де видів, щоб такий молодий, а вже каліка. Треба злягти віск...

— Що ви дурниці верзете? — знову не витримала жінка з песиком. — Головне не пити, не курити, займатися спортом і їсти багато овочів і фруктів.

— Дурне вам, дівки, в голові,— озвалася літня жінка. — Я зі своїм Міським, Богу дякувати, сорок літ прожила. І одне знаю, що зрання він мусить втеребити пательню яєчні на солонині, в обід — борщу з часником, а як йому засмакує, то і чарку наллю, але не більше. І так всі сорок літ.

— І як? — одностайно поцікавилась черга. — А Чорнобиль?

Та мовчки застукала по ляді і поплювала через ліве плече.

Черга заздрісно зітхнула.

Мужчина у червоній маринарці під співчутливі погляди жіноцтва з торбами з петрушкою хутко вибіг з магазину.

— Ви гляньте, який прудкий зробився,— кивнула продавець. — А ви кажете... Петрушки нанюхався!

Любов ОСТАПЕНКО.

м. Львів.

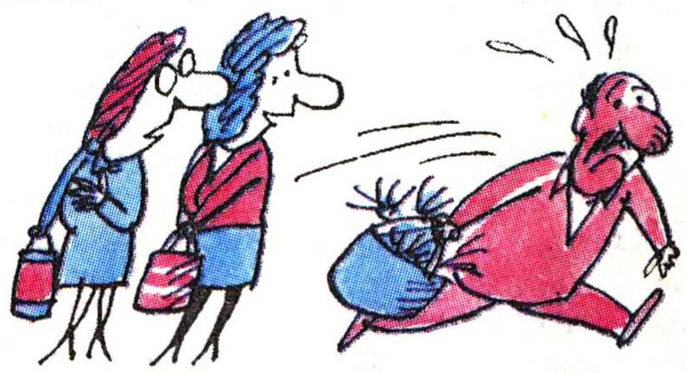

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

—Тітко Маріє! Спідницю трішки опустіть, так краще буде...

Мал. О. МІХНУШЕВА
(тема В. Капрельянца)

— Я — довірена особа кандидата!..

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

НАРОДНІ УСМІШКИ

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ

Молода дівчина до циганки:

— Скажи правду: якщо у мене буде чоловік, то я тобі даю п'ять гривень.

Циганка взяла її руку, подивилася в очі та й каже:

— Давай мені зразу двадцять п'ять гривень.

— А чому?

— Бо ти матимеш п'ять чоловіків.

МАЄМО, ЩО МАЄМО

Автоінспектор, зупинивши автомашину, представився:

— Старший сержант Зелених.

Водій поліз у кишеню, витягнув гаманець та й каже:

— Зелених не маю, а десять гривень можу дати.

ГОЛОВНЕ

Кореспондент до вісімдесятирічного діда:

— Скажіть, будь ласка, Степане Петровичу, а які основні проблеми у такому віці?

— У такому віці, скажу вам правду, головне, щоб баба не сварилася.

РОЗМОВА СУСІДІВ

—Зосю,— каже сусідка,— твоя коза обгризла мені яблуньку.

— А твій синок обірвав у мене грушу.

— Та що ти з нього хочеш? Йому тільки сім років. Ходить лише в перший клас. Він цього не розуміє.

— А моїй козі один рік, а в школу взагалі не ходить.

ЗНАЙШЛАСЯ

Клієнт підійшов до офіціантки та й каже:

— Посадіть біля мене молоду і красиву дівчину.

— Так ви ж старий.

— Зате грошей багато маю.

— Тоді сідайте за третій стіл, що стоїть в кутку, щоб менше було видно.

— Так там же немає нікого.

— Не турбуйтеся, я сама прийду.

ШВИДКИЙ ПОЇЗД

На станції до купе зайшов чоловік та й питає у бабусі:

— Це швидкий поїзд?

— Так. Але машиніст, напевно, дороги не знає, тому зупиняється біля кожного стовпа.

У ПОРІВНЯННІ

— Грицю, то правда, що ти маєш мудру жінку?

— А хто тобі казав?

— Гаврило.

— Хіба що в порівнянні з ним.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Тут приватизовують житло?

Мал. С. ФЕДЬКА

Вінегрет з перцем

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема В. Космиліна)

— Віднеси своїй сучці аліменти!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

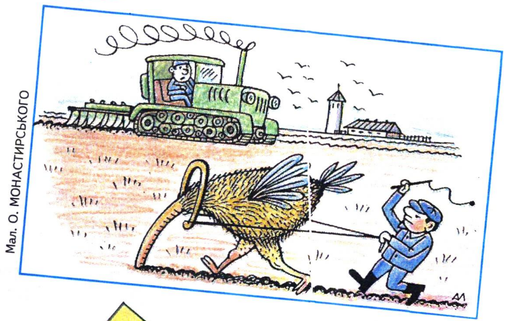

Мал. О. КОХАНА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— А можете накопати компромату на моїх політичних суперників?

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Вона не піддавалася дресируванню!..

Мал. О. КОХАНА

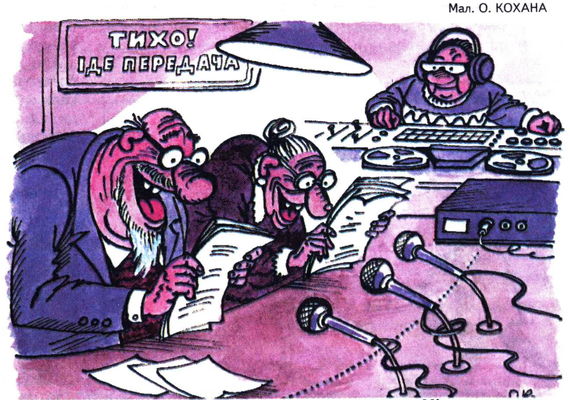

— Доброго дня, малята! Це ми — хлопчик Мізинчик та дівчинка Дюймовочка. Починаємо нашу радіоказочку...

ОБ'ЇВСЯ

Летить Змій Горинич і кричить:

— Закони! Інфляція! Вибори! Обіцяю!

Баба-Яга прокинулась у хатці на курячих ніжках і каже:

— Знов Горинич депутатами об'ївся...

Почув і записав Дмитро КОРОЛЬ.

с. Товтри Заставнівського району Чернівецької області.

НЕПОРОЗУМІННЯ

— Мамо, а де люди краще живуть, у селі чи в місті? — цікавиться восьмирічна Світланка.

— У місті,— каже мати.

— А чому ж тоді наш Грицько кожної суботи приїжджає з порожньою сумкою, а в Київ їде з такою, що мало не лусне?

ПЕРШИЙ РАЗ

Коли жінка пішла доїти корову, чоловік знайшов сулію горілки. Випивши досхочу, сулію хотів поставити на місце. Тут, де не візьмись, дружина і до нього:

— А це що?

— За десять років спільного життя це перший раз,— ніяковіючи, каже чоловік.

— Кажеш, перший раз заглядаєш у сулію?!

— Перший раз ловлюся.

З ТРЕТЬОЇ НОТИ

Чоловік напідпитку дивиться телепередачу «Вгадай мелодію», а дружина порається по господарству.

— П'яниця, безсовісний, ледацюга...

— Досить! Цю мелодію я вгадаю з трьох нот. Пісня називається «Старая песня»,— відказує чоловік.

ПРИСТРОЇВСЯ

Микола — Степану:

— Май совість, кінчай сачкувати. Я по дві цеглини ношу, а ти по одній.

Степан — Миколі:

— Це ти сам сачок: боїшся зайвий раз збігати за цеглиною.

Почув і записав Іван АСАУЛЕНКО.

с. Капустинці Яготинського району Київської області.

ВОНО ВАМ ТРЕБА?

Професор монотонно читає лекцію студентам.

Поступово встановлюється тиша. Незабаром її перериває голос із задніх рядів:

— Голосніше!

Лектор зупиняється. Знімає окуляри і, поглянувши в кінець аудиторії, питає:

— А воно вам треба?

Почула і записала Олеся МАРЧУК.

с. Рохманів Шумського району Тернопільської області.

Мал. О. МІХНУШЕВА
(тема О. Суханова)

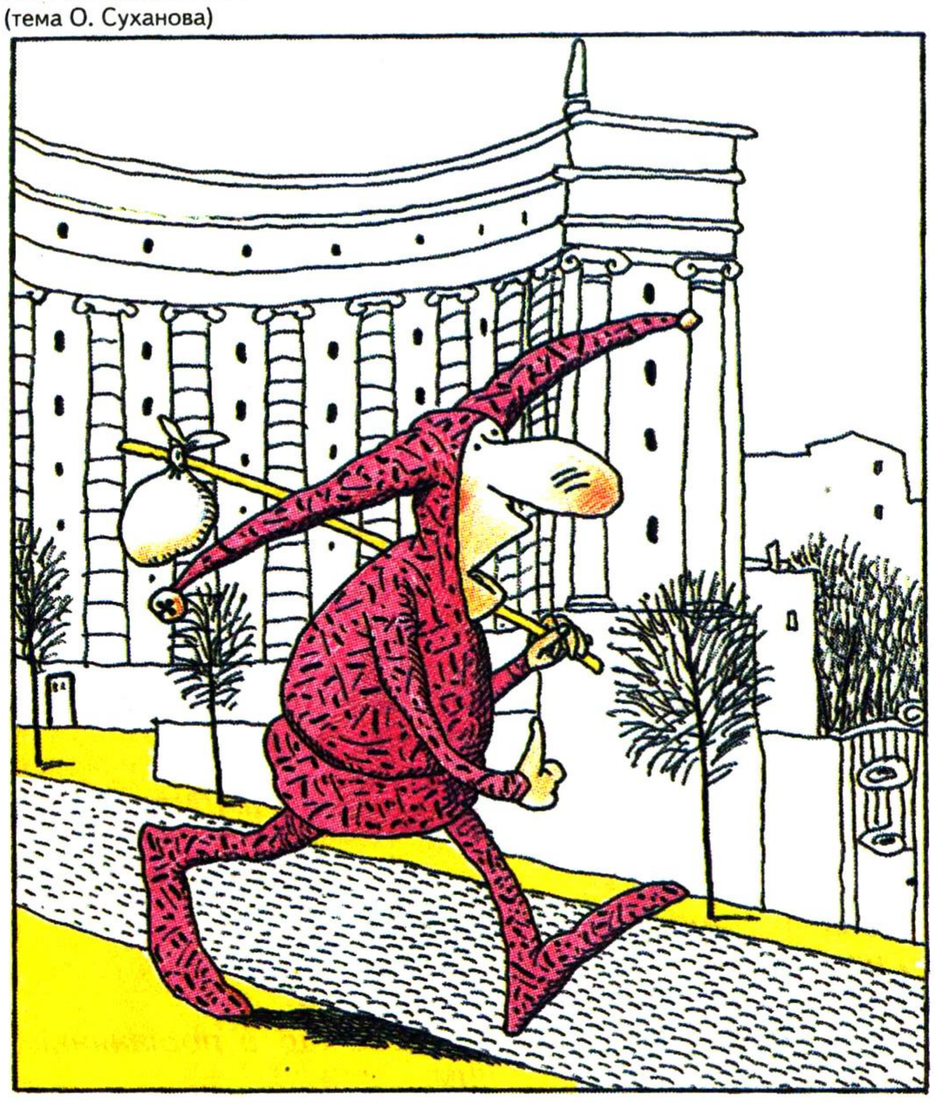

— Такий уряд для мене дуже сильний конкурент!

Іван ФОСТІЙ

ПРОСТА АРИФМЕТИКА

Влади всі, як мухи меду,
Пристрасно бажають.
А додряпавшись до неї,
Що робить — не знають.

Замість зерна ворожнечу
І безладдя сіють.
Добре навчені ділити,
Множити не вміють.

м. Чернівці.

Мал. В. ЧМИРЬОВА
(тема Л. Телятникова)

— А таки маємо свободу! У нас на заводі хоч працюй, хоч не працюй, а зарплати все одно не платять.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ФРАЗИ

◆ *Часом краще мати справу з бездарою, аніж із здатним на все.*

◆ *Видавивши з себе раба, важко утриматися від спокуси стати рабовласником.*

Аркадій ТОНДІЙ.

◆ *Хочеш знати який ти чоловік, глянь на свою жінку.*

Юрій САВЧУК.

НЕБУВАЛИЙ КОНКУРС

Одна міська газета надрукувала незвичайне оголошення. Наводимо його без будь-яких коментарів.

«Увага! Увага! Конкурс!

Психотерапевтичний ефект лайки і прокльонів доводити не треба. Чого люди лаються? Щоб одвести душу. Коли людині добре, весело, вона не лається — вона співає. Лається людина тоді, коли їй кепсько, погано. Ото лайнешся усмак, проклянеш того, кого вважаєш винуватцем своїх негараздів,— одразу й полегшає. Правда?

У Японії, наприклад, на деяких підприємствах додумалися навіть до такого: у вестибюлі ставлять гумового натуральних розмірів хазяїна (директора, керівника), і кожен невдоволений може підійти й, лайнувшись, дати йому по пиці, копнути під зад ногою, ще й плюнути на лисину. І психологічний клімат на тих підприємствах прекрасний. Ніхто не страйкує, не барабахкає каскою.

Для нас такий метод неприйнятний — де набрати грошей на гумових начальників?

А часи зараз важкуваті, самі знаєте. І, боїмося, це надовго.

Змінити соціально-економічну ситуацію редакція газети, на превеликий жаль, поки що не може. А щоб все-таки якось посприяти народові, ми вирішили допомогти йому одвести душу — оголошуємо відкритий конкурс на кращу найвеселішу лайку і найдотепніший адресний прокльон-побажання. Звичайно, без хуліганства і матюків. Всі «побажання» мусять бути з точною адресацією, мотивацією і аргументацією.

Наприклад, ви пишете: «Мій начальник (директор заводу, підприємства, господарства) такий-то (прізвище, ім'я, по батькові, паспортні дані) півроку, свиня (зараза), не платить нам зарплатні, а сам їздить на іномарці з гарненькою секретаркою у сауну, п'є коньяк і відкрив на ім'я тещі мале підприємство. Бажаю йому: «Щоб ти... (текст «побажання»).

Або ж: «Наш депутат (прізвище, ім'я, по батькові, виборчий округ) клявся-божився, коли його обирали, барабанив себе у груди, що захищатиме наші інтереси, а тепер, базікало, на всі біцянки начхав, побудував собі палац-кам'яницю і сина-двієчника послав учитися в Англію (теж іще Шекспір знайшовся!). Бажаю йому: «Щоб ти... (розгорнутий текст «побажання» з переліком усіх передвиборних обіцянок-цяцянок)».

Або ж: «Моя сусідка, стерво собаче (прізвище, ім'я, по батькові, адреса собачого стерва) відбила у мене Васю, блондина (брюнета, лисого), якому я віддала, собаці, свою невинність разом з першим поцілунком (знову ж таки паспортні дані собаки-зрадника, а також чоловічі його достоїнства). Бажаю їй (і йому): «Щоб ви... (текст «побажання», з огляду на ліричні мотиви, можна у віршах).

Традиційні нормативи «Щоб ти здох!», «Щоб ти згоріла!», «Щоб ти подавився!», «Щоб ти провалився!» — не вживати, як такі, що втратили свою силу і не діють.

«Побажання» мусять бути оригінальними, але, повторюю, без матюків.

Для орієнтації наводимо кілька народних висловів:

«Щоб ти новими штаньми у свіжий кизяк сів!»

«Щоб на тебе на твоєму весіллі трясця напала!»

«Щоб тебе всуціль поприщило і на лиці, і на сідниці!»

«Щоб тебе з веселого застілля висмикнуло, через поріг кинуло, по вулиці погирило, спотикнуло, перевернуло, у потилицю лупнуло і носом у рідке багно гепнуло!»

Кращі листи після перевірки будуть надруковані (з виплатою авторської винагороди) або ж передані органам правопорядку для притягнення до суду за обмову і наклеп. Отже свою адресу і паспортні дані слід писати особливо чітко й розбірливо.

Бажаємо гумору і натхнення!

Чекаємо ваших листів.

Редколегія
(вона ж і журі конкурсу)».

Редакція була завалена листами.

Тираж газети збільшився удвічі.

До суду не був притягнутий ніхто.

Похорон головного редактора газети, застреленого на порозі своєї квартири сорока пострілами, був багатолюдний, урочистий, з музикою. На поминальному обіді, що відбувся на міському стадіоні, виступили глава адміністрації, мер, депутати міськради, керівники спортивних товариств.

Пошуки замовника і виконавця тривають.

Н. ВАДИМ.

ІРОНІЗМИ

◆ *Він не проти, щоб на нього котили діжку. Але з вином.*

◆ *У нього — «сухий закон». Ніколи не залишає в чарці. Завжди осушує до дна.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

◆ *Він задумувався тільки тричі на день: коли хотів їсти.*

Іван БЕЗРУЧКО.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

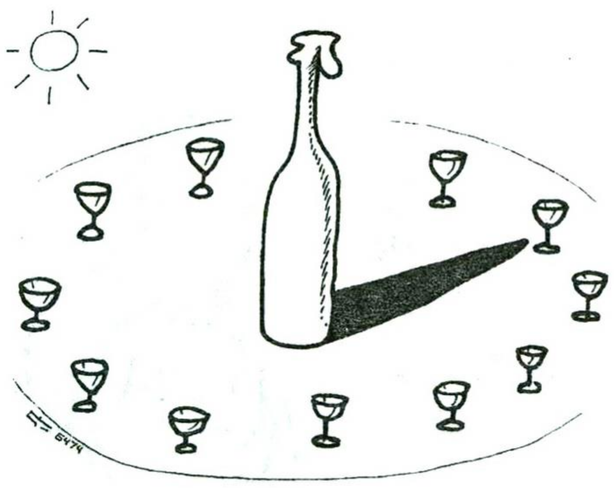

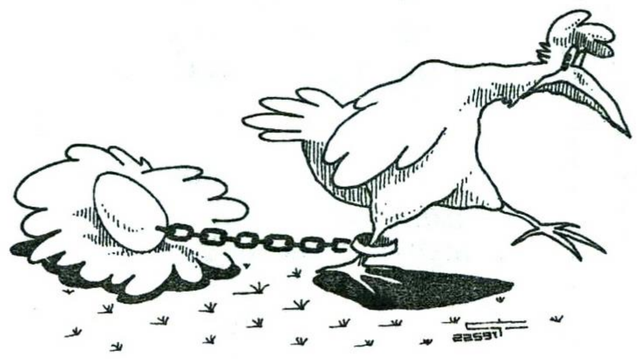

Степан ОЛІЙНИК

До 90-ліття від дня народження

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Степан Іванович улюблений письменник наших читачів. Його м'який, теплий, по-народному мудрий гумор припав до душі шанувальникам веселого слова.

Протягом багатьох років він приходив до редакції журналу «Перець», міцно тис колегам руки і сідав до свого столу. Бо щодня редакційна пошта приносила листи з поміткою «Перчанину, депутатові Верховної Ради СРСР Степанові Івановичу Олійнику». Присилали йому вірші, поеми, романи, гуморески, усмішки. І часто він говорив: «Оцього, хлопці, автора треба підтримати».

Та ще частіше до нього зверталися люди, яких образив місцевий дурисвіт чи бюрократ. І усім він намагався допомогти. Тому серед листів на його адресу було багато і таких, які починалися словами: «Спасибі, Степане Івановичу, за допомогу... Якби не ви...»

А ще любив поет читати у редакції тільки-но написані вірші:

— Ану, послухайте, що вийшло!

Ми слухали і сміялися.

Так, як сміються і сьогодні усі, хто читає і перечитує його твори, твори нашого славетного Майстра.

Проводжають в армію Петра

Півсела зібралося на свято.
Прилетіла з Криму і сестра...
Три доби не спали мама й тато —
Проводжали в армію Петра!

Грав баян. І дві гармошки грали.
Знов співала мамина кума.
— Так служи, щоб вийти
в генерали! —
Свій наказ чеканив дід Хома.

Мед-вино
Хилили нічку третю...
На четверту — сіли на «ГАЗон»
І махнули проводжати Петю
Аж туди, де станція, перон...

Як пили шампанське у буфеті,
Спохватився раптом дід Хома:
— Підождіть, бо щось не видно Петі,
Внука-новобранця десь нема!..

На рішучий запит воєнкома
Руку дід приклав до картуза:
— Вибачте, забули його дома! —
І в старого капнула сльоза.
Вже давно Петро в своїй частині,
Вже крокує чітко у ряду.

Служить вірно... Вже приймать присягу
Надійшла, мабуть, йому пора,
А в селі ще й досі хилять брагу,
Проводжають в армію Петра!

В ОДЕСІ НА ПРИВОЗІ

(З народних жартів)

Ринок одеський. Возів цілий ряд.
Батько й синок продають виноград.

Батько — то грона, то гирі кладе.
Син, помічник його,— касу веде.

Гроші приймає, щоб їх берегти,
Здачу дає — із п'яти, з десяти...

Батько торгує завзято, аж змок.
Чує — гука йому з воза синок:

— Годі вам, тату, уже торгувать!
Годі, бо здачу вже нічим давать!

— Як же це так! — тата кинуло в гнів. —
Ти ж в кожнім класі два роки сидів!

НІЧНИЙ ДЗВІНОК

Вночі,
Перервавши поглиблений сон,
Директора бару
Збудив телефон:

— Пробачте! — сказав
Опівнічний дзвонар. —
Ви завтра коли
Відчиняєте бар?..

— При вході, на дверях,
Зазначено час!
Приходьте, ми першим
І впустимо вас!..

— Впускати не треба,—
Кричав той одне. —
Я жду, коли випустять
Звідси мене!..

Йшов автобус на Полтаву

По білету і по праву
Кожен зручно в крісло сів.
Проти ночі на Полтаву
Курс узяв автобус «Львів».

І висловлює бабуся
Водію тривогу-страх:
— Я Лубни проспать боюся,
Розбуди мене в Лубнах!

Не забудь лише, синочку!
— Добре, добре! — той прорік.
Сіла бабка у куточку
І схилилася набік.

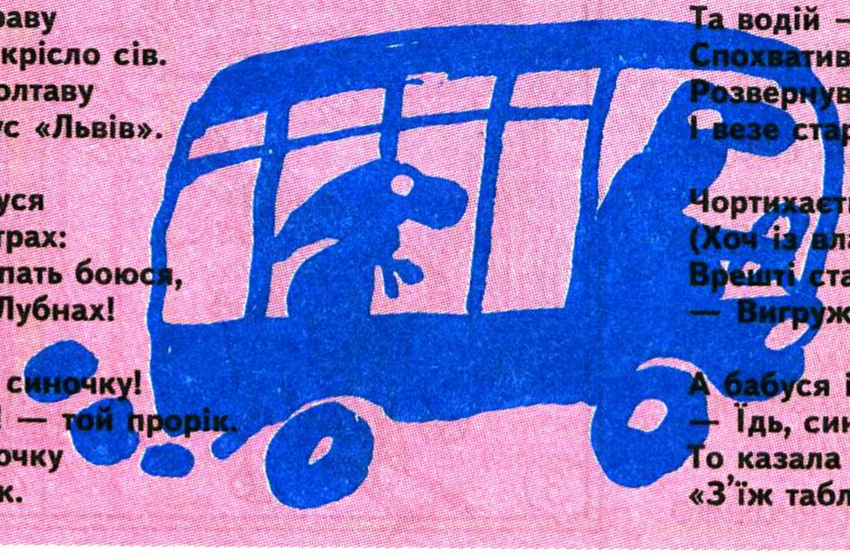

Та водій — аж за Лубнами
Спохватився, що винуват.
Розвернув машину з нами
І везе стару назад!

Чортихається, не в дусі
(Хоч із власної вини!).
Врешті став і до бабусі:
— Вигружайтеся! Лубни!

А бабуся із куточка:
— Їдь, синок! — рукою мах. —
То казала мені дочка:
«З'їж таблетку — у Лубнах!»

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Говорять діти

ЧОГО ПОЛЕ БІЛЕ

Йде трирічна Маринка з мамою польовою стежкою. Вгледіла біле поле і питає:

— Мамо, а чого воно біле?

— То гречка цвіте.

Йдуть далі, а мала знову:

— Мамуню, а ми що, не підемо по гречаній каші?

ХТО ПРАВИЙ?

Мама з татком дивляться кінофільм по телевізору. Дворічний Владик бавиться іграшками. Потім підвівся, підійшов до столика, тупнув тричі ногою і каже:

— Я тапнув, і хочу їсти!

— Не тапнув, а тупнув,— поправляє його мама.

— Ні, тапнув, бо я — в тапочках.

Анатолій ШЕЛУДЯК.

м. Середина-Буда.

ЯК ТРЕБА ДИХАТИ

Батько веде сина у дитсадок і занепокоєно каже:

— Петрику, дихай не ротом, а носом, тому що на вулиці мороз і ти горло застудиш.

— А чому носом треба дихати?

— Бо через ніс повітря проходить і стає теплим...

— Татку, а як дихати, щоб вуха не мерзли?

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Крим.

НЕХАЙ СОН ПОСПИТЬ

— Андрійку, вже час спати.

— Щось не хочеться, бабусю.

— А чому, онучку?

— Та ще сон не прийшов.

— Прийшов, онучку, прийшов. Він давненько вже у твоєму ліжку лежить. На тебе чекає. Мабуть, вже і заснув,— жартує бабуся.

— Тихше, бабусю,— притулив Андрійко палець до губів. — Нехай сон ще з годину поспить, а я тим часом подивлюся телевізор.

Микола КОЛЕСНИКОВ.

БИК та ЗАЄЦЬ

Українська народна казка

Помітив бик зайця, як той біжить через поле, та так швидко, немов стріла летить, і сказав зайцю:

— Який ти щасливий, що так швидко бігаєш! Ти можеш втекти з-під носа у найстрашнішого ворога!.. Нічого я не хотів би, а тільки так швидко бігати.

Посміхнувся заєць при цих словах і так відповів бику:

— Погане твоє бажання, друже!

— Чому? — здивувався бик.

— Я б охоче поміняв свою прудкість,— зітхнув заєць,— на твої гострі й сильні роги.

— Навіщо тобі гострі роги, коли ти від кого завгодно можеш утекти? — ще дужче здивувався бик.

На те заєць сказав:

— Краще гордо битися з ворогом, ніж все життя тікати від нього!..

ЛІЧИЛКА

Ми раненько — я і Влас —
Йдемо удвох у рідний клас.
А за нами — дві Ярини,
А за ними — три Ірини.
Ось і Женя із Сашком,
Потім Лесик із Мишком,
А за ними ще дві Тасі.
Скільки нас уже у класі?

(Тринадцять).

Микола ТЕСА.

м. Гребінка.

РІДНЯ

З міста в гості до бабусі
Прибула онука.
Тут до неї збіглись гуси
І щипають руки.
Внучка ручечки ховає,
Мовить зі сльозами:
— А хіба вони не знають,
Що рідня ми з вами?

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ШАРАДА

Хліб вам, друзі, випікаю...
«П» на «Н» перемінить —
Й півдоби я означаю.
Що це буде? Назовіть.

(Ніч — Піч).

Михайло ДАЖУРА.

с. Теклинівка
Вінницької області.

ЧЕМНА МАРИНКА

В тролейбусі Маринка їде.
Людей — і голці впасти ніде.
Сидить вдоволене дівча,
Бабусю поруч поміча.
— Хотілося б вам сісти, певно?
— Маринка мовить задушевно.
— Так, дівчинко, бо я ж стара...
— То ще постійте три зупинки,—
Тепліє голосок Маринки,—
Мені там сходити пора,
Отож дивіться, не зівайте.
Я встану — миттю ви сідайте.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Американські копи, коли візитували влітку до Львова, старанно ділились досвідом запеклої боротьби з різного роду злочинцями.

На прес-конференціях галицькі пані і панночки їх запитували, як бути їм, ніжним створінням, коли потраплять у тарапати і змушені будуть захищати честь, майно і цноту? В Україні, мовляв, чоловіки і жінки рівні, отож ніхто не розробляв цивілізованих прийомів жіночого опору, а рекомендації якісь банальні й одноманітні: «дзвоніть на 02», «зверніться до дільничного» та ін.

Хлопці з Айови та Меріленду допомогли. Якщо, приміром, даму гвалтують, говорили вони, то вона не повинна мовчати, бо важко буде знайти розпусника, а щосили голосити. Якщо грабуватимуть — верещати, а коли котрий негідник захоче набити личко — кричати.

Господи, кого і чого вони вчили?! І дуже шкода, що, наговоривши про жіноче лементування, поліцаї повернулися за океан. Здай вони квитки або відста́нь від літака, вчителі могли б стати свідками випадку, який збагатив би їхні уявлення про справжніх жінок.

У містечку Судова Вишня, відомому досі лише тим, що тут народився полеміст Іван Вишенський, який поїхав на Афон і не повернувся, так у цьому містечку є кілька магазинів, серед яких досі скнів малопомітний «Хліб». Але котрогось осіннього дня, коли місцеві чоловіки не знають точно, чого їм більше хочеться,— копати бульбу чи випити — до магазину зайшов один півстолітній неборака. Ця звиродніла тварюка знала, що їй хочеться другого і запропонувала продавцеві здати йому денний виторг.

З метою повної конспірації слідства назовемо магазинерку панею Шовкопрядною, а не так, як її знають і малий, і старий. Бандюгу, якого теж всі знають навіть у сусідніх районах, наречемо Ковальським. Так от пан Ковальський і каже, прикривши очі старими шкарпетками, що має інтерес до купки гривень. Пані Шовкопрядна перепитала, чи правильно вона зрозуміла замовлення, а потім без галасу і репетування, як це роблять в Нью-Джерсі чи Спрінгфільді, взяла пригорщу борошна і сипонула його під шкарпетку. А потім ще і ще.

На грабіжника впали бронхіт, нежить і повна сліпота. У білій хмарі він налапав двері і втік.

Але я це так, для більшої детективності, що він втік. Хіба втече людина у містечку, яке знає, що порядна людина не повинна бігати, обсипана борошном?

Тут же й злапали. А пан Ковальський, між іншим, був уже на той момент рецидивістом, ходив з отаким ножем. А взяли без вереску.

В. АНДРІЯН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Прошу дурними запитаннями не ставити кандидата в депутати у безглуздe становище.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Де ти гуляв, негіднику! Пароплав потонув ще тиждень тому!!!

Друже Перче!

Перед виборами усі кричали: «Голосуйте за партії! Вони можуть взяти на себе відповідальність за ситуацію в країні!» Не смішили б людей. Бо кандидати у депутати тоді перестрибували з однієї партії в іншу, як танцюристи через канаву. То хіба вони не зроблять цього, коли треба буде за щось відповідати! Розбіжаться, мов руді миші, по інших партіях.

М. ТЕРЕН.

м. Суми.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема Г.Майоренка)

— Можете сміливо довірити гроші нашому трасту!

Чи не здається вам?

Пам'ятаєте, у Тараса Григоровича Шевченка: «Село на нашій Україні — неначе писанка село»? У такому квітучому селі Кавунці жили собі два міцненьких симпатичних хлопці Сашко і Мишко. Говорили вони мовою українською, писали українською, думали українською, молилися українською...

Закінчили Сашко і Мишко середню школу. Українську. З відзнакою. Поїхали до українського міста Харкова вчитися далі. Приїхали. А там городяни чомусь спілкуються між собою російською... Стріли тітку Оксану, дядька Івана, дядька Петра — колишніх односельців. Вони теж бубонять «по-городському».

Закінчили Сашко і Мишко інститут. Стали городянами. Думали і молилися, як і раніше — українською, а ось спілкуватися почали російською.

Скажіть, будь ласка: вам не здається, що «русско-язычное население» Харкова родом із Кавунців?

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

КРОСВОРД «Народ скаже, як зав'яже»

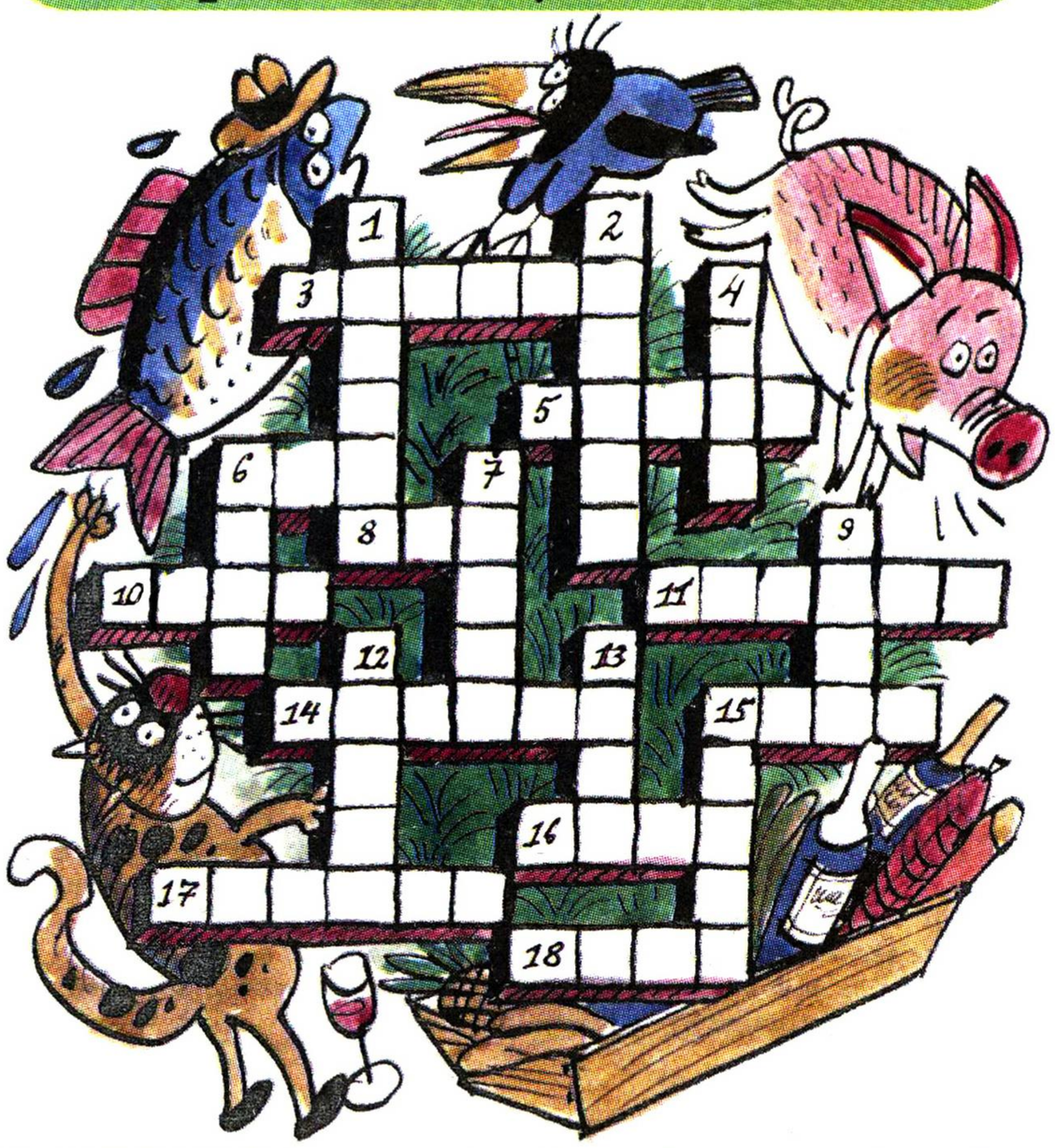

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

3. Не клеїться ... у нашого Федота.
5. Поганому танцюристу і... заважають.
6. Любить ... рибку, та у воду лізти не хоче.
8. Хоч ... виколи, так темно.
10. Чого ... научить, те й дочка знає.
11. Не знала баба клопоту, купила ...
14. Нехай не сунеться ... наперед четверга, бо ще і п'ятниця буде.
15. Малі ... не дають спати, а великі дихати.
16. Ні сіло, ні впало: з'їв кіт ...
17. ... воду носить, а дурна Бога просить: «Гори хато, ясно, щоби не погасло!»
18. Нарядилася, як пава, а кричить, як ...

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Аби ..., а свині будуть.
2. Який ..., така і череда.
4. Весняний ... рік годує.
6. «Їж ...!» — «Так ложки нема!»
7. Собака і на ... бреше.
9. Бог дав свято, а ... гості.
12. Як гляне, ... в'яне.
13. То тоді було, як ... дівкою була.
15. Чиї ..., того й тріски.

Склав М. СВІТЛИЙ.

ВІДПОВІДІ НА «ВЕСЕЛИЙ КРОСВОРД», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У «ПЕРЦІ» № 2

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Чечвянський. 2. Мер. 3. Горілка. 4. Рак. 6. Яр. 8. Душа. 11. Юшка. 12. Шекспір. 13. Вівця. 14. Шапка.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 5. Черево. 7. Ріка. 8. Дерево. 9. Голка. 10. Шия. 13. Вольтер. 15. Жаба. 16. Сова. 17. Крим. 18. Яма. 19. Сірко.

КОНКУРС ТРИВАЄ!

Кращі підписи до конкурсного малюнка, уміщеного у «Перці» № 2, буде надруковано в наступному номері. А тепер придумайте підпис до карикатури художника з Херсона Анатолія АНДРЕЄВА.

На переможців чекають призи!

ТЕСТ НА ПЕРЕВІРКУ ВАШИХ РОЗУМОВИХ ЗДІБНОСТЕЙ

Питання 1. Скільки буде двічі по два?
а) 4 (1 очко);
б) дайте подумати (2 очка);
в) а скільки вам потрібно? (3 очка).

Питання 2. Як ви навчалися у школі?
а) не пам'ятаю (1 очко);
б) у мене були бездарні вчителі (2 очка);
в) повторіть, будь ласка, запитання (3 очка).

Питання 3. Де Павло Данилович взяв гроші на «шестисотий» мерседес?
а) заробив (1 очко);
б) украв (2 очка);
в) люди самі йому дали (3 очка).

Питання 4. Як відрізнити чорне від білого?
а) якщо шеф сказали, що це чорне, значить — чорне (1 очко);
б) по відомих лише дружині прикметах (2 очка);
в) запитайте що-небудь простіше (3 очка).

Питання 5. Як часто ви робите дурниці?
а) коли партія скаже «треба» (1 очко);
б) коли скаже дружина (2 очка);
в) коли сам вважатиму за потрібне (3 очка).

Підрахуйте набрані очки. Якщо набрали менше 12 очок, значить, у вас колосальні розумові здібності, дивіться, щоб вас не запроторили у «психушку». Якщо ви набрали більше 4 очок — це ще кращий результат, тільки нікому про це кажіть. Бо ви не вмієте рахувати!

Олександр ПЕРЛЮК.

м. Кіровоград.

Іноземний гумор

Раду СТЕНЕСКУ (Румунія)

СКУПЕРДЯГА

...Пішли, люба, пішли! Чого ти витріщилася на цю вітрину? Тістечка! Тістечок ти не бачила? Ну хіба це тістечка? Пішли, пішли... Я зараз поведу тебе туди, де ти побачиш справжні тістечка — у вітрині «Скелі». Отам — це справді, не відірвешся од вітрини! Дозвольте прикурити! Сік? Для чого тобі сік? Пити хочеш? Кохана, хіба ти не бачиш, як хмарно? Зараз піде дощ і у тебе не буде спраги, волога всмокчеться через пори. О, вже накрапає... Що з тобою, жінко, куди ти йдеш? Це ж буфет! Дощ зараз закінчиться... Бачиш, які бульбашки на калюжах? Стань сюди, під навіс, і тримайся прямо, тоді від голови вода буде бризкати в боки і сукня не намокне. Дозвольте прикурити! Ось і перестав! Бачиш, на тебе лише кілька крапель упало... Викрути як слід жакетку і пішли, ми ж вийшли розважитися. Ні? Зрозуміло ж, пішки! Тут недалеко. Скільки до Тріумфальної арки? Два кроки! Дозвольте прикурити!

ПЕРЕДПЛАТА
НА «ПЕРЕЦЬ»
НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ
НІКОЛИ!

Для тих, хто не зміг,
не встиг чи забувся
передплатити «Перець»,
нагадуємо, що

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ
БУДЬ-ЯКОГО ДНЯ.

Якщо оформите
передплату
до 5 числа поточного
місяця,
у наступному
отримаєте наш журнал.

Індекс 74393.

Передплатна ціна
на 3 місяці — 3 грн. 15 коп.;
на 6 місяців — 6 грн. 30 коп.
Передплату
можна оформити
і на весь рік.

Смійтеся на здоров'я!

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Відповідаю на заявленіє — заявой. Якщо мій онук іздівається над піоніном і над Штраусом, то мої вищі сусіди іздіваються над моїм потолком, коли стукають у нього шваброю».

(З пояснювальної записки).

«Хто прийде до вікна з п'яним запахом — гроші не получе».

(Об'ява на дверях каси).

«Мої цифри не зійшлися з глав. бухгалтером. А я тут причом? Хай рахує».

(З пояснювальної записки).
Надіслав Володимир ЯРОШЕНКО.

с. Трикрати
Миколаївської області.

«Продається телевізор «Фотон» і кури десять штук з антеною».

(Із об'яви на стовпі).

«На першу колію прибуває поїзд Феодосія — Київ, номери вагонів — з голови хвоста».

(З оголошення на вокзалі).

«Клубу потрібен директор. Звертатися до сторожа». **об'яви на дверях клубу).**

Надіслав Василь КРИМЧАК.

смт Кіровське, Крим.

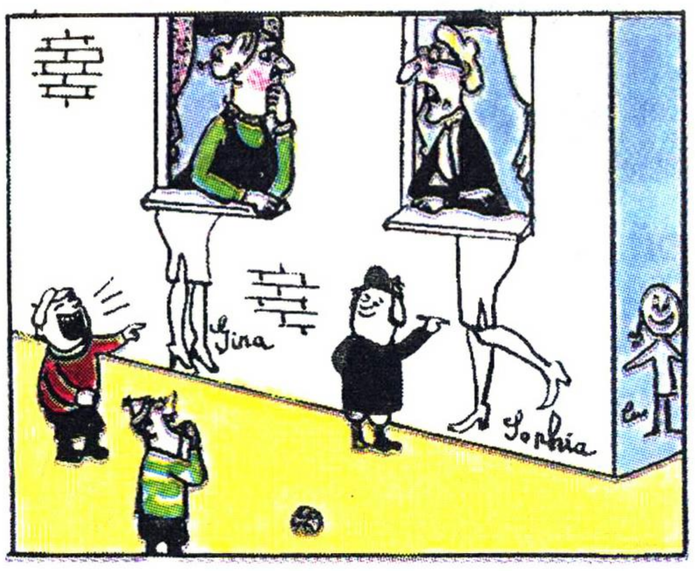

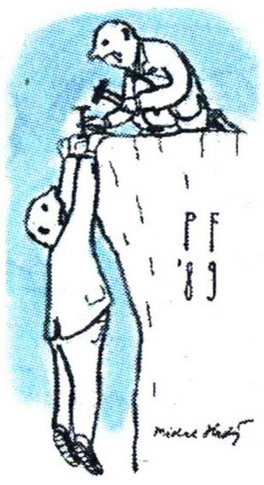

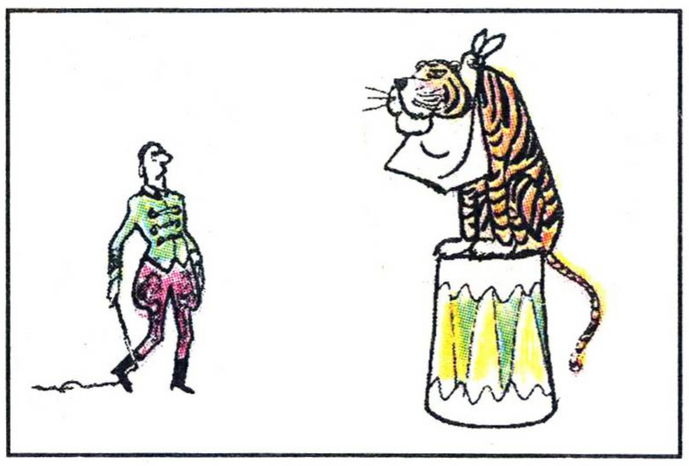

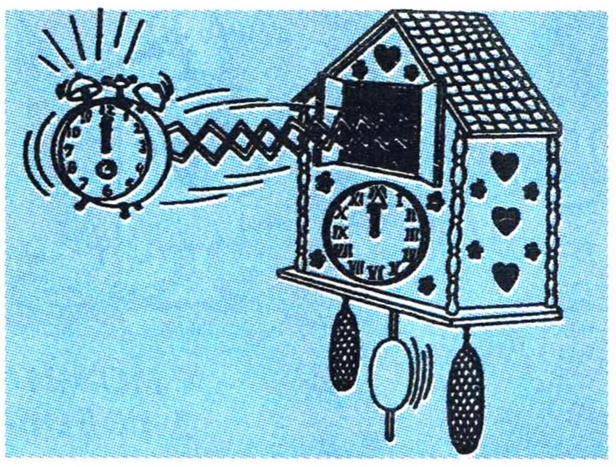

Дивись, какао подешевшало. Бачиш, як гарно, що ми його не купили? І тепер не купимо, бо ціни будуть знижуватися і надалі... Ич, які виставлено сукні! Знову в моді міні. Я ж тобі вісім років тому казав: ший коротке, жінко, бо мода з дня на день змінюється. Ти мене не послухала, і ось — маєш... Ну нічого, через рік-два знову почнуть носити довге, і в тебе буде все по моді. Дозвольте прикурити! Що? Тобі заважає сонце? Темні окуляри? Щоб зіпсувати очі? Тримай руку дашком, або — ще краще — заплющ очі і візьми мене під руку. Та не стукайся головою об стовп, бо ще оштрафують! Їсти хочеться? Я б теж щось з'їв! А могла ж узяти в сумочку картоплину, або... Поклади назад бублики. Їх тільки діти купують, щоб з'їсти на перерві в школі. А ти, слава Богу, школу вже давно закінчила. Дозвольте прикурити! Подивимося кіно. В літньому саду. Ось тут в огорожі одна дошка перекособочилася... Крізь щілину видно? Заплющ ліве око і дивись правим. Ніби стріляєш в ціль. Ну що з тобою робити, ти ж не служила в армії! І розказуй мені фільм, тут більше немає жодної щілини. Дозвольте прикурити. Грабіж! Залишив мені коробку сірників, та й ту не повну! І що за смак в цьому фільтрі? Бюрократи! Вставили фільтр, щоб не можна було допалити сигарету до кінця!

Переклад М. ЛИСТОПАД.

ПЕРЕЦЬ № 3 (1464)

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 04.02.98.
Підписано до друку 23.02.98.
Формат 70x108$^{1}/_{8}$.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 26 960 прим.
Зам. 0110803.
Ціна договірна.
© «Перець» 1998 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38,
художнього відділу 441-89-24.
Факс 224-35-82.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку
видавництва
«Преса України».
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Між нами, жінками

Малюнки О. КОХАНА

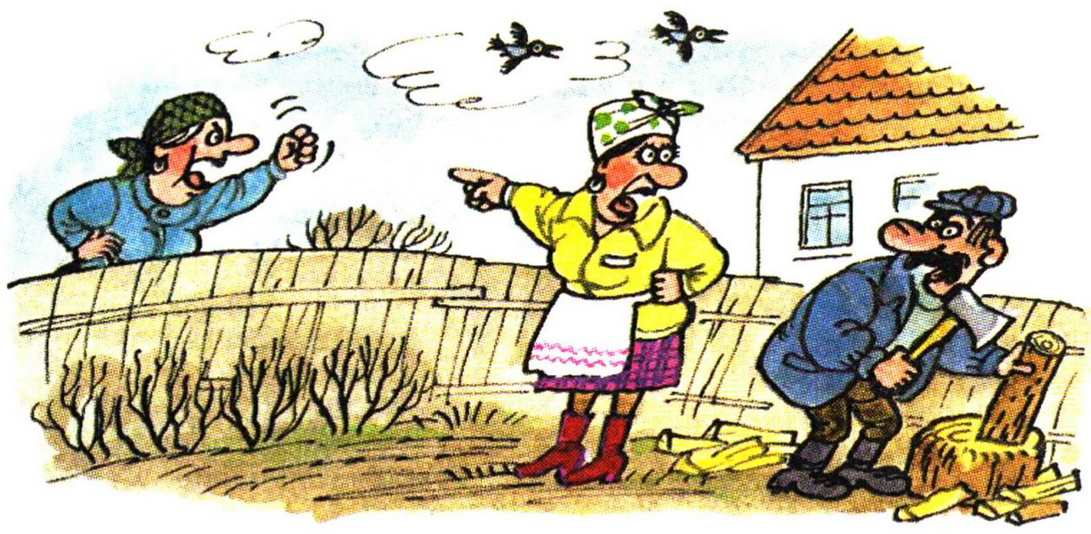

-ТВОЮ ДРУЖИНУ КРИЮТЬ ОСТАННІМИ СЛОВАМИ, А ТИ МОВЧИШ?!
-ТАК МІЙ СЛОВНИКОВИЙ ЗАПАС НАДТО БІДНИЙ ДЛЯ ТАКОЇ ДИСКУСІЇ...

-ОЙ, Я ДАВНО МРІЯЛА САМЕ ПРО ТАКИЙ СЛЬОЗОТОЧИВИЙ ГАЗОВИЙ БАЛОНЧИК!

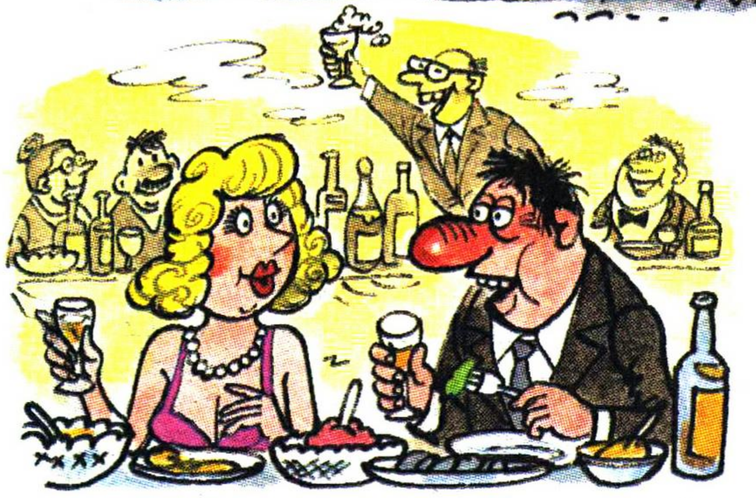

-ЖІНКО, ДОСИТЬ ТОБІ ПИТИ, БО ТИ ВЖЕ ДВОЇТИСЯ ПОЧИНАЄШ!

-А МОЖНА МЕНІ ВЗЯТИ З СОБОЮ В'ЯЗАННЯ?